

Tündérszép Ilonka
- lányomnak szeretettel -

-részlet-

Vót egyszer egy öreg király s annak két leánya. Szépen éltek, de aztán az anyjuk, a királyné egyszer csak elhalt. Az öreg király szíve ettől úgy megkérgesedett, hogy soha senkire nem bírt aztán reánézni. Nem is lett több felesége, pedig akart még gyereket, de még hogy! Amint a két lány cseperedett, úgy nőtt az öreg király szomorúsága. Mondogatta is mindig nekik: - Hej, te ezért hasonlítász édesanyádra, te meg azért! - De a bánata csak nőtt és nőtt, mert az asszonyt sehogyan se tudta elfelejteni. Nem is törődött a lányaival, csak a feleségit akarta visszacapni.

Egyszer aztán elgyütt az ördög az öreg királyhoz. Koldus képi-ben vót, zsákkal a hátán, bottal a keziben, senki sem ösmerte föl. Odament a palotába és azt monda a királynak, hogy ő bizony vissza tudja hozni a halálból a feleségit, de nem úgy, mint ahogy elhalt, hanem kislány lesz, oszt majd megnő. A királynak így is jó vót, csak hadd lássa már viszont, majd úgy neveli, mint saját lányát. Ígért is a koldusnak temérdek kincset, de az csak nem kellett neki. Azt monda a királynak:

- Nem kell nekem más, csak az, hogy ha a lány betölti a tizennyolcadik esztendejét, add elő nekem, hogy elvigyem magammal!

Az öreg király erősen nekiszomorodott, de nem vót mit tenni, elfogadta az egyezséget. Titkon azon járt az esze, hogy ez a vén koldus addig bíz nem fog elélni, aztán majd úgyis lesz valahogy. Másnap reggel amint felkelt a Nap, az első sugarai bevilágítottak a palota legdíszesebb ablakán, és a fényben egyszer csak ott termett egy kised. Olyan szépséges vót, hogy menten elállt a

szava annak, aki látta. – Tündérszép Ilonka lesz a neved – mondta az öreg király, aki úgy nevelte, úgy szerette, hogy azt elmondani nem lehet. Ahányszor csak belenézett búzakék szemibe, meglátta aranyszőke haját, hát mindig a felesége jutott az eszibe. Nem is törődött mással, még a másik két lányával sem. Ínséget is szenvedtek azok, és igen rossz gondolataik lettek. Főleg akkor, amikor telt-múlt az idő, eltel vagy tíz esztendő, s látták apjukon az aggodalmat: vajon eljő-e majd a koldus?

A lányok nem bírták nézni apjuk bánatát, így hát az jutott eszükbe, hogy elveszejtik Ilonkát, hátha attól elmúlik a király aggodalma. Kicsalták hát magukkal mostohájukat a tiltott erdőbe, azt mondták neki, szépen érik a málna, szedni kellene apja urának. Ilonka ment is velük. Sokáig oda vótak egyre mélyebben, egyre sötétebben a fák közé. Ilonka kendőjébe szedte a málnát, s mire az megtelett, már jócskán beestellett. Szólott, hogy menjenek már haza, de amazok csak megfogták, és belévetették egy mély kútba az erdő közepin, hogy hangja se jusson ki onnét. Azután hazamentek, és sajnálkoztak, még sírtak is, hogy nincs meg az Ilonka. Az öreg király sok ideig kerestette, de olyan jól el vót rejtve, hogy csak nem jutottak a nyomára.

Na, az Ilonka a kút alján nagyon nekikeseredett. Sötét vót és hideg, a kút fala csúszott, kimászni nem lehetett. Hogy ne veszen éhen, azt a málnát eszegette, mint maga szedett előzőleg. De aztán az is elfogyott. Egyszer csak zajt hallott fönről:

- Ki vagy te odalent a mélyben?
- Én vagyok Tündérszép Ilonka
- Mit keresel odalent a mélyben?
- Beestem és nem tudok kimászni
- Ne hazudj nekem, mert menten itt hagylak!
- Bedobtak a mostohatestvéreim. Honnan tudsz te erről?
- Én mindent tudok, én vagyok az erdei boszorka
- Meg fogsz-e menteni engem?

- Az csak tetőled függ, hogy igazán ki akarsz jutni, vagy nem?
- Én biz igazán ki akarok
- Akkor kiveszlek onnan, de vigyázz, mert utána felteszek egy találós kérdést, oszt ha jól válaszolsz, életben hagylak, és a szolgálatomba állhatsz, de ha nem hát halálnak halálával fogsz lakolni, megfőzöm a húsod, és a kutyák elé vetem. Vállalod-e így is a próbát?

*A teljes szöveg elérhető a Kézműves irodalom részeként,
további részletek a www.zsenart.hu/ntp.html oldalon.*